

kteří byli pod ochranou císaře, a proto měli odvahu tvrdě postupovat proti katolickému obhájci.

V té době byl biskup Hilarius poslán do vyhnanství, protože Konstantin svévolně vyměňoval katolické biskupy za ariánské. Martin se to dozvěděl asi při příchodu do Milána a chtěl u tohoto města vést poustevnický život, ale ariánským biskupem Auxenciem byl vyhnán. Odešel na severozápad Itálie do Ligurie a poustevnický život vedl ještě s jedním knězem u Albenga na ostrově Gallinara do začátku roku 360, kdy se dozvěděl o návratu biskupa Hilaria. Setkal se s ním opět v Poitiers a byl od něj vysvěcen na jáhna a po určité době přijal kněžské svěcení. S biskupovým souhlasem žil poblíž města opět poustevnickým životem a hlásal

evangelium venkovanům. S biskupovou pomocí také založil mnišské komunity v Ligugé a v Marmoutier. Tehdy se začaly také šířit pověsti o jeho divcech.

V roce 371 zemřel biskup Libor v Tours, 100 km severně od Poitiers. V zájmu věřících sem byl Martin údajně vylákán a manifestačně zvolen biskupem. Některé legendy hovoří o tom, že se Martin pokusil před zvolením schovat mezi husy, ale jejich hlasitým kejháním byl prozrazen. Proto se husa dostala mezi jeho atributy i do tradičních svatomartinských pokrmů. Martin nakonec volbu přijal a byl vysvěcen za biskupa Tours. Z tohoto města se vydával na misijní cesty po Francii a snažil se o apoštolské působení mezi venkovským obyvatelstvem.

Martin každý rok navštívil všechny farnosti biskupství, cestující nejprostším způsobem - pěšky, na oslu nebo v loďce. Zakládal malé venkovské kláštery a zasloužil se o pokřesťanštění galského venkova. Mnozí životopisci připomínají četné zázraky, které souvisely s úkony víry a projevy jeho oddané lásky ve službě postiženým lidem. Zasadil se za nespravedlivě a tvrdě vězněné a v zájmu křesťanské lidskosti se neváhal obracet i na císaře, aby zabránil rozsudku smrti. Dožil se 80ti let a zemřel při pastorační návštěvě v Candes 8. listopadu 397. Po řece Loire bylo jeho tělo přepraveno do Tours a 11. listopadu, za mimořádně velké účasti lidu, uloženo, jak si přál, do prostého hrobu mezi věřícími. V čele pohřebního průvodu šlo údajně na dva tisíce mnichů a zasvěcených panen.

Nad jeho hrobem, který se stal cílem mnoha poutníků, byla postavena velká bazilika. Za Francouzské revoluce byla zničena, ale úcta k němu se nepřestala šířit. Ve Francii mu prý bylo zasvěceno přes 3600 kostelů a klášterů. Další v Itálii, Německu, Rakousku a v Uhersku. V hlavním městě Slovenska je mu zasvěcen nejvýznamnější dóm. Jeho jméno nesou některá města i ostrov v Karibiku.

Kéž si jeho myšlenku : "Komu se v životě dobře daří, neměl by zapomínat na ty, kteří žijí v nouzi" (Antologia, p. 637), osvojí všichni, kteří nouzi netrpí.

Zdroj: www.catholica.cz

Dvojlístek

od Panny Marie Nanebevzaté

Vydává Římskokatolické děkanství v Chomutově
Nám. 1. Máje 2, Chomutov 430 01
tel.: 474651396
e-mail: dvojlístek.chomutov@seznam.cz
web: www.farnostchomutov.cz

104. ČÍSLO

Listopad 2014

Milí čtenáři,

vstoupili jsme do nového měsíce, listopadu. Na jeho začátku jsme oslavili svátek Všech svatých a uctili památku našich zemřelých, na konci tohoto měsíce nás čeká Slavnost Krista Krále a s ní závěr liturgického roku.

Když starozákonní věřící popisovali skutečnost Boží lásky a moci, používali pro Boha mezi mnohými označeními i titulu: král. Rozvinutím této myšlenky byl pak výraz „Boží království“. Byl to pojem, s nímž Židé spojovali mnohá očekávání: příchod spravedlnosti, lásky a pokoje, konec zla, utrpení a smrti. Boží království je uskutečněním nejhlubších tužeb každého člověka. Je to prostor pro jeho plný rozvoj, stav plného a konečného štěstí. *Boží království spočívá ve spravedlnosti, pokoji a radosti* (Řím 14,17).

„Král“ byl v židovském a orientálním pojetí ten, kdo moudře a mocně vládl. Zemi, kterou vlastnil, vedl k rozkvětu a zaručoval jí bezpečnost vnější i vnitřní. Byl nejvyšším zákonodárcem a soudcem. Pod vedením krále měl jeho lid žít v pokoji, plnosti, spravedlnosti a jednotě. Kvůli lidské zlobě a slabosti tomu v dějinách bylo ale mnohdy jinak...

BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ V KRISTU

Ježíš řekl: Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží... (Mk 1,15) Boží království neustále existuje v Bohu. K člověku přišlo skrze Ježíše Krista, především jeho smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním. Ježíšovo „kralování“ nemá ale nic společného s ryze pozemskými představami králů: ukřižovaný král - to mluví samo za sebe... Hlásá království, které není z tohoto světa, království lásky; království, které nechce konkurovat žádným pozemským vládcům; království, jehož hranice procházejí lidskými srdci. Toto království dojde mezi lidmi svého definitivního naplnění při Ježíšově návratu ve slávě na konci časů. Kristus, král a pán celého vesmíru, se stal služebníkem všech. On „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20, 28).

Království Boží nezáleží v slovech, nýbrž v moci. (1Kor 4,20) Žádné království z tohoto světa, žádný král ani žádná vláda neřeší úplně a s konečnou platností osud jednotlivého člověka. I ten nejlepší vládce se snaží zlo jen omezit a úděl člověka o něco vylepšit. K úplnému přemožení zla a nastolení „ráje na zemi“ nemá ale nikdo ani síly, ani prostředky... Jinak je tomu ale s Božím královstvím, které přichází od Boha a které člověku dává

LITURGICKÁ ČTENÍ - ROČNÍ CYKLUS A

Datum	Neděle	1.čtení	2.čtení	Evangelium
9.11.	Posvěcení later. baz.	Ez 47,1-2.8-9.12	1Kor 3,9c-11.16-17	Jan 2,13-22
16.11.	33. v mezidobí	Pr 31,10-13.19-20.30-31	1Sol 5,1-6	Mt 25,14-30
23.11.	Krista Krále	Ez 34,11-12.15-17	1Kor 15,20-26.28	Mt 25,31-46
30.11.	1. adventní	Iz 63,16b-17.19b;64,2b-7	1Kor 1,3-9	Mk 13,33-37

osvobození od nadvlády zloby, hříchu, zmaru a věčné smrti; cestu k plnosti a proměně života; cestu k životu bez konce. *Mocnosti zla budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povoláni a vyvoláni a věrní.* (srv. Zj 17,14)

Všichni lidé jsou povoláni vstoupit do Božího království. (Katechismus, čl. 543) Plody Kristova života přijímáme v první řadě křtem, při kterém jsme znovuzrozeni „z vody a z Ducha“. Dále pak životem podle evangelia:

- * vírou v Boha Spasitele - Ježíše Krista (srv. Sk 16,31)
- * následováním Ježíše Krista (srv. Jan 8,12)
- * životem z Božího Ducha (srv. Řím 8,6; Gal 5,16-23)
- * životem z Božího slova v bibli (srv. Jak 1,21)
- * životem aktivní lásky (srv. Mt 25,31-40)
- * životem v církvi (srv. 1Tim 3,15)

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? (Řím 8,31) Skutečnost Krista, vládce nebe a země, je pro člověka zdrojem naděje: lidské struktury plné zloby, intrik a nespravedlnosti převyšuje někdo, kdo na nás pohlíží s láskou. Je Králem - jediným, kterého se nemusíme obávat a kterému můžeme důvěřovat. Jedině s ním může náš život dojít proměny a naplnění. (Podle T. Špidlíka)

Slavnost Ježíše Krista Krále je svátek, který se slaví poslední neděli liturgického roku. Svátek vyhlásil v roce 1925 papež Pius XI. a připomíná Kristův královský titul, Kristovu svrchovanost nad lidskými dějinami i nad všemi „vládci“ v tomto světě. Liturgický (církvní) rok končící oslavou Ježíše Krista Krále křesťanům připomíná, že i definitivní konec světa, bude v rukou Ježíše Krista - Krále.

Ježíš Kristus - Pán a Král - je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb. Jeho vzkrásl Otec z mrtvých, vyvýšil a umístil po své pravici... (GS 45)

Převzato z www.vira.cz

STANE SE

Bohoslužby v Chomutově:

- Děkanský kostel:** PO, ÚT, ST, ČT, PÁ, SO v 7.15 hod.
PO, ST, PÁ v 18.00 hod.
NE v 8 hod, v 10.00 hod.
- Sv. Barbora:** UT, ST, PÁ v 17.00 hod.
NE v 18 hod.

V neděli **9.11. ve 14.00 hod.** bude v Březně mše svatá.

- V pondělí **10.11. v 15.30 hod.** bude modlitební setkání seniorů na faře.
- V sobotu **15.11. ve 14.00 hod.** bude mše sv. na Květnově.
- V sobotu **15.11. v 16.30 hod.** bude na děkanství příprava biřmovanců.
- Ve čtvrtek **20.11. v 18.00 hod.** bude na děkanství adorace.
- V pátek **21.11. v 16.30 hod.** bude na děkanství setkání Broučků a ministrantů.

- V pondělí **24.11. v 15.30 hod.** bude modlitební setkání seniorů na faře.

V úterý **25.11. v 17.00 hod.** bude **poutní mše sv. v kostele sv. Kateřiny.** Po mši sv. jste srdečně zváni na malé pohoštění a pobesedování na faru s P. Jiřím Voleským.

- Ve čtvrtek **27.11. v 17.00 hod.** bude na děkanství setkání manželat.
- V sobotu **29.11. v 16.30 hod.** bude na děkanství příprava biřmovanců.

Dobu ADVENTNÍ zahájíme v **sobotu 29.11. v 18.00 hod.** na faře **vigílií** prvních nešpor adventních **za nenarozené děti** – možnost adorace do 19 hod. Všichni jste srdečně zváni.

SV. MARTIN

Sv. Martin, kterého všichni známe z obrazů jako vojáka na koni, který se s chudákem dělí o svůj plášť, má v seznamu svatých oficiální přídomek biskup z Tours. Podívejme se na velmi zajímavý život sv. Martina, patrona Francie, vojáku, jezdců, kovářů, tkalců (a mnoha dalších profesí) i chudáků, během kterého se z vojáka stal biskupem.

Narodil se roku 316 v posádkovém městě Sabaria v Horní Panonii (dnes Szombathely v Maďarsku). Otec byl vysokým římským důstojníkem a dal mu jméno po římském bohu války, Marsovi. Již v prvním roce Martina života se jeho rodina přestěhovala do Pavie v severní Itálii. Zde, po základní škole, již v patnácti letech (o dva roky dříve, než bylo zvykem) jej otec přiměl k následování ve vojenské kariéře.

V Pavii se Martin seznámil s křesťanstvím a rozhodl se pro křest. Stačil se zde mezi katechumeny pouze zapsat, protože ho jako mladého vojáka přeložili do Amiens v severní Galii (dnešní Francii). V té době prožil příhodu, která ho učinila mnohem slavnějším než jeho hrdinské skutky: vypráví se, že za velmi nepříznivého počasí, když byl kontrolovat vojenské hlídky, se u městské brány setkal s polonahým žebrákem, který prosil o almužnu. Uvádí se, že Martin neměl sebou peníze, ale celým srdcem cítil s tímto chudásem, třesoucím se zimou. Nerozpakoval se a mečem rozpůlil svůj vojenský plášť, aby ubožáka ochránil před následky prochlazení. Následující noci se mu ve snu zjevil Kristus zahalený polovinou jeho pláště a zaslechl jeho slova: "Martin, ještě jako katechumen, mne zakryl tímto pláštěm."

Svatý křest přijal o velikonocích v r. 339. Ač v srdci měl touhu po zasvěceném životě, pro důstojnické povinnosti a odpovědnost setrval u císařské armády ještě 15 let. O odchod z armády požádal v březnu 354, kdy odmítl tzv. donativum - peněžitý dar od císaře, který byl dáván vojákům před bojem. Toto odmítnutí bylo zprvu pokládáno za zbabělost. Martin se kvůli tomu nabídl a také jel proti germánským nepřátelům z Alemania před vojskem a místo zbraně si vzal kříž. Proti němu pak vyrazilo germánské poselstvo, žádající o mír. To bylo křesťany považováno za zázrak a Martinovi umožnilo odchod z vojska. Odešel do Poitiers, kde mu biskup Hilarius chtěl udělit jáhenské svěcení, které zprvu odmítl, protože se věřícímu lidu nelíbil přechod od armády k duchovní službě. Hilarius jej tehdy ustanovil exorcistou a snažil se o jeho teologické vzdělávání.

V mimořádném snu měl Martin další zážitek, týkající se rodičů, přebývajících opět v Panonii. Považoval to za pokyn, aby je navštívil a pokusil se je obrátit ke katolické víře. Podařilo se mu to jen u matky. Zároveň se v Panonii dostal do sporu s ariánskými bludaři,